

**Et eventyr for trolde om,
hvordan menneskerettighederne kan afskaffes
uden at nogen opdager det**

Et lykkeligt kongeriges forvandling til et ulykkeligt land for trolde

Der var engang et gammelt kongerige, hvor alle levede lykkeligt til deres dages ende.

Kongen havde udstedt forordninger om, hvad folk måtte og ikke måtte. Folk måtte alt, medmindre kongen af logiske og forståelige grunde havde forbudt det. Han forbød kun den enkelte noget, hvis det var nødvendigt for at flest mulige sociale folk i landet kunne få et godt liv.

En person måtte f.eks. ikke skade en anden med vilje. Hvis personen alligevel gjorde det eller forsøgte at gøre det, så blev vedkommende straffet og med magt holdt væk fra andre i kortere eller længere tid. Folk blev beskyttet mod skade og risiko for ny skade.

Det blev kaldt menneskerettigheder, fordi det gav et hvert menneske ret til at leve og trives uden at skulle finde sig i at blive skadet af andre med en antisocial adfærd.

Kongen havde myndigheder, som beskyttede det enkelte menneske, hvis det var nødvendigt.

Kongen sørgede også for, at sandheden altid kom frem. Han vidste af erfaring, at det var den eneste måde en årsag eller den rigtige skyldige kunne findes på. Derfor var der retfærdighed i landet.

Den, som havde gjort noget forkert med vilje, blev straffet. Ofret, eller den uskyldige, blev beskyttet.

Folk var venlige og tillidsfulde, fordi de, deres familie, venner og ejendele var beskyttede. Folks tryghed gav folk lyst til at arbejde flittigt. Derfor var der velstand i kongeriget.

Der var dog en virkelig stor trussel mod kongeriget og menneskenes lykke. Det var folk med troldeadfærd, som for nemheds skyld blev kaldt trolde.

Deres adfærd var helt anderledes end almindelige sociale menneskers adfærd. De udgjorde kun en meget lille del af befolkningen, måske kun ca. 5%, men fordi de i modsætning til de andre 95%, som boede i kongeriget, kunne lide at skade andre, gav de få trolde det enkelte menneske og kongeriget store problemer.

Troldene opererede meget skjult, så man skulle se godt efter for at opdage, at de var trolde.

Den eneste måde de kunne opdages på, var ved at kikke på deres skadelige adfærd og deres handlinger.

De kunne lide at skade andre med vilje, selvom det var forbudt efter menneskerettighederne.

De kunne også lide at ødelægge andres ting, eller det, som andre havde bygget op.

Troldene havde en antisocial adfærd det meste af tiden. Det gjorde dem meget svære at omgås. Derfor undgik mennesker at have kontakt med dem.

Troldene kunne let trampe et menneske ned, hvis de fik lyst. Lysten kunne komme ofte og uden advarsel.

Troldene tillod ikke nogen at forlade dem, medmindre troldene selv ønskede det. Det gjorde, at det var svært at komme væk fra en trolde i tide. Der kunne opstå så store skader pga. trolde tramp, at det var umuligt at komme væk med livet i behold. Derfor var myndighederne ofte nødt til at hjælpe et menneske væk fra en trolde, som var kommet for tæt på.

Troldene var helt umulige at samarbejde med. De løj og snød, om deres adfærd og handlinger, fordi de ingen samvittighed havde. De fik ikke samvittighedskvaler, når de skadede andre. Tværtimod beskyldte troldene andre for at have gjort det, som de havde gjort forkert, eller sagde det var et hændeligt uheld, og at de derfor ikke kunne gøre for det.

Troldene tog ikke ansvar for deres handlinger.

De ville bestemme over andre og kunne bedre få andre til at gøre, hvad de sagde, hvis andre var bange for troldene og for trolde tramp eller var kede af det.

Når mennesker blev bange, blev de handlingslammede og kunne ikke sige og gøre det, som de gerne ville. I stedet prøvede de at gemme sig for troldene, men troldene var gode til at opsnuse mennesker, som de engang havde skadet, og som de vidste var bange for dem.

Troldene fik ny energi af at få mennesker til at lide, fordi de fik en følelse af magt. Den følelse havde de brug for, fordi de i virkeligheden var ulykkelige og usikre på sig selv. Det var svært at hjælpe troldene med at blive sociale. De kunne som regel ikke hjælpes, fordi de ikke ville tage ansvar for deres handlinger. Derfor kunne de ikke forbedre sig selv og deres handlinger.

Troldene havde svært ved at stoppe sig selv og blev ofte ved med at trampe på mennesker eller menneskers omgivelser, indtil myndighederne stoppede dem med magt.

Troldene ville helst angribe nogen som var mindre og fysisk svagere end dem selv, for så var risikoen for opdagelse og

straf mindst. De ville helst gøre det af med en hel gruppe ad gangen, som de anså for fysisk svage, inden de gik i gang med en ny gruppe.

Troldene holdt meget af, at angribe den gruppe mennesker, som var mødre til små børn. Så kunne de "slå 2 fluer med et smæk" og træde på både mor og barn på en gang. Troldene havde gjort den erfaring, at moren altid forsøgte at beskytte sit barn. Moren opholdt sig derfor meget tæt ved barnet, og derfor kunne troldene bruge barnet til at få kontrol over moren. Hun ville gøre alt for at beskytte sit lille barn. Hun fandt sig i tramp, bare barnet blev skånet.

Der var både mandlige og kvindelige trolde, men da de fleste trolde var mænd, kaldte menneskene alle trolde for en "han", selvom det ikke var rigtigt.

Menneskers adfærd var den modsatte af troldenes. Deres adfærd gavnede andre. Derfor var det let at se forskel på adfærden hos en trold og et menneske, selvom deres udseende lignede hinandens og de grundlæggende set biologisk var ens.

Mennesker havde det meste af tiden en social adfærd, som gjorde det let at omgås dem. De kunne godt flytte sig for andre, som ville forbi dem, eller som ville noget andet end dem, uden at trampe på dem.

De skadede ikke andre med vilje. De byggede hele tiden kongeriget op, og gjorde det bedre, ikke kun for sig selv men også for flest mulig andre.

De forsøgte også at hjælpe troldene, men som regel måtte de opgive, enten fordi troldene ikke ville hjælpes eller fordi det var for farligt.

Menneskene fik energi af at hjælpe andre til at få det bedre. De kunne ikke lide, at andre skadede dem, og protesterede som en naturlig reaktion på noget unormalt, hvis det skete.

Det var menneskene, som holdt kongeriget i gang med deres gode arbejde og venlighed.

Menneskene troede på, at sandheden skulle frem, og at det var vigtigt at kunne stole på hinandens adfærd og ord.

Derfor løj de ikke og snød ikke. De tog ansvar for deres handlinger, hvis de kom til at gøre noget forkert ved et uheld.

De indrømmede, hvad de var kommet til at gøre. De hjalp svage grupper, såsom mødre med små børn væk fra trolde, som holdt dem fanget. De ønskede, at børn skulle have en god tryk barndom, så ville børnene være glade både som børn og voksne, og som voksne ville de deltage i arbejdet med at arbejde for flest mulig bedste i kongeriget.

Menneskene havde samvittighed. Den krævede, at de opførte sig ordentligt overfor andre og talte sandt.

Hvis de kom til at gøre noget forkert, fik de samvittighedskvaler og blev kede af det, som de havde gjort. De rettede derfor op på en skade, hvis de vidste, at de ved et uheld var kommet til at skade andre eller andres ejendele.

Èt menneske kunne ikke klare sig mod hverken én eller flere trolde, pga troldenes beskidte kneb.

Et menneske havde kun sin ærlighed og ordentlighed. De egenskaber virkede ikke på en trold. Det enkelte menneske havde derfor stærkt brug for at få sine menneskerettigheder med myndighedernes og andre menneskers hjælp, når trolde udsatte dem for troldeadfærd. Myndighederne hjalp dem med at få deres menneskerettigheder, fordi kongen havde bestemt, at det skulle de.

Kongen havde i sine forordninger sikret, at det enkelte menneske fik retfærdighed i sin sag.

Han havde bestemt, at hvis et menneske påstod, at en trold havde trampet på ham, så skulle sagen undersøges og afgøres af en uafhængig dommer. Der skulle ses efter spor fra skadelig adfærd, som kunne konstateres og kikkedes på.

Ord kunne der ikke stoles på, da troldene løj om det forhold, at de gik rundt og skade andre med vilje. Det var derfor adfærden og ikke ordene, som der kunne og skulle ses forskel på. En trold ville altid sige, at han var uskyldig, selvom han var skyldig. En trold havde ingen samvittighed. Derfor kunne han se meget uskyldig ud og havde let ved at sige han var uskyldig i skadelig troldetramp, selvom han var skyldig.

Kongen skrev også ind i forordningerne, at det skulle være den samme dommer, som skulle høre hele sagen og selv sørge for at den blev grundigt undersøgt. Det betød, at den samme dommer skulle følge sagen fra dens start og til dommen blev afsagt. Begge parter skulle have mulighed for at fortælle om, hvordan de hver især havde oplevet situationen, som sagen handlede om. Når der var forskellige forklaringer om den samme situation, skulle dommeren finde den af de 2 parter, som talte mest sandt, og som opførte sig mest ordentligt.

Kongen skulle se og høre alle beviser, vidner og dokumenter i sagen. Først derefter måtte han afgøre, hvem som havde bevist hvad, og om der var bevis nok i en bestemt sag til at dømme og straffe en bestemt trold.

Fordi den samme dommer hørte hele sagen og så beviserne for troldens og menneskets adfærd, blev retfærdigheden

sikret. Kongen sørgede også for, at der var nogen som kunne støtte trolden og mennesket under sagen, hvis de ønskede det. De beviser for troldeadfærd, som skulle kræves, skulle være realistiske, og de skulle vurderes på en realistisk måde, for kongen ønskede, at det var muligt at straffe en trold for troldetramp.

På grund af de gode forordninger slap ingen trold i kongeriget godt fra at trampe på et eneste menneske. Alle mennesker var lige godt beskyttet af forordningerne, hvad enten de havde penge, magt eller ingenting. Troldene var bange for at blive straffet, så det fik dem til at holde sig selv så meget tilbage, som det nu engang var muligt for den enkelte trold.

En dag kom 10 af de største og stærkeste unge trolde trampende henad en landevej i kongeriget. De så glade ud, fordi de gjorde det, som de elskede mest, og det var at trampe. De var dog i virkeligheden ulykkelige, fordi de var ligeglade med andre. De kunne ikke lide alle de glade mennesker, og fik derfor lyst til også at gøre dem ulykkelige. De var også vrede over at menneskene løb væk fra dem, for det gjorde det meget sværere at trampe på dem. De ville heller ikke stoppes af myndighederne, når de var allerbedst igang med at trampe på andre.

Troldene fik lyst til at gøre en stor indsats for at sikre deres egen lykke. De vidste, at de aldrig ville få lov til at trampe i fred så længe, der fandtes menneskerettigheder. De var derfor nødt til at afskaffe menneskerettighederne, fordi de beskyttede alt for godt mod troldenes skadelige adfærd.

Troldene ville afskaffe menneskerettighederne med deres bedste våben, masser af løgne.

Troldene tænkte, at hvis de i forordningerne kunne bytte sandheden om, at mennesker har ret til beskyttelse mod skadelig adfærd, ud med en løgn om, at den konkrete adfærd slet ikke er vigtig, men det var biologien derimod, så ville deres lykke være gjort. Menneskene og troldene var biologisk set grundlæggende ens. Det var deres adfærd, som var forskellig. Hvis fokuset blev flyttet væk fra adfærd og over på biologi, så ville menneskerettighederne så godt som være afskaffet. Troldene ville så kunne opføre sig, som de ville, uden at nogen stoppede dem. De ville frit kunne trampe, på hvem de havde lyst til.

Når der var indsat den første løgn om, at biologi og ikke adfærd var vigtigst, kunne der i forordningerne indsættes den næste løgn, som var, at det enkelte menneske ikke mere havde ret til beskyttelse mod overgreb ved at få hjælp til at komme væk, men i stedet blev pålagt det modsatte, nemlig at blive og have kontakt med trolden. Trolden skulle bestemme om der skulle være kontakt eller ej, og hvor meget. Trolden skulle ikke tvinges til noget. Tvang skulle kun bruges overfor mennesker.

Den tredje løgn som kunne indsættes var, at mennesker og trolde skulle samarbejde med hinanden, selvom sandheden var, at det var umuligt, da trolden altid ville bestemme det hele. Det var også farligt, fordi trolden når som helst kunne trampe på én. Fordi der ikke mere skulle ses på adfærden, så skulle der heller ikke ses på den adfærd, som trolden hidtil havde udvist, og de dårlige erfaringer, som der var med kontakten med netop den trold. Der skulle endelig ikke ledes efter sandheden eller årsagen til en skade eller hvorfor mennesket ikke ville samarbejde. Det kunne afsløre alle løgnene i forordningerne. Den afsløring kunne forhindres ved at kræve, at fortiden blev glemmt.

Det menneske, som ikke magtede kontakten og samarbejdet med en trold, skulle straffes hårdt, for en sådan person, var der noget galt med.

De 10 trolde havde faktisk hørt om en berygtet stor trold, som det næsten var lykket for engang helt at afskaffe menneskerettighederne ved hjælp af lignende løgne.

Det var ovenikøbet sket i flere kongeriger på samme tid og gennem en lang årrække. Afskaffelsen var sket skjult, gradvist og på fuld lovlig vis.

Det var lykket for denne trold at forføre flere folkeslag med løgne. Han brugte så store løgne, at ingen havde fantasi til at forestille sig, at nogen ville være bekendt at lyve så meget. Derfor troede folk på hans løgne i lang tid. Han havde brugt alle de mest beskidte "tricks" og overtalelsesmidler til at snyde menneskene med.

Han ændrede alle sine forordninger og indførte et princip om, at der ikke skulle ses på adfærd, om den var social og gavnlig eller antisocial og skadelig. Det var lige meget. Der skulle alene ses på bestemte biologiske eller ideologiske forskelle. De ændringer medførte, at han kunne trampe på, hvem han ville i landet.

Han udvalgte små grupper af mennesker én ad gangen, som han adskilte fra andre grupper ved at pege på biologiske eller ideologiske forskelle. Fordi han tog en gruppe ad gangen, var det svært for de mange forskellige grupper at se, hvad han var i gang med, nemlig at udrydde alle grupperne én efter én. Hver gruppe havde nok i deres egne problemer med trolden og hjalp derfor ikke andre grupper. Først da han var i gang med de sidste grupper, gik det op for dem, at de skulle have stået sammen med de første grupper mod trolden, så havde de været nok til at klare trolden inden det var for sent.

Den berygtede trold var særlig smart. Han sørgede for, at hans trampen på mennesker kom til at se videnskabelig ud, fordi han brugte et særligt troldeekspertkorps som blåstemplede hans trampen som videnskabelig korrekt.

Ekspertene bekræftede, at der var videnskabeligt bevis for, at det gavtede alle, at netop den af trolden udvalgte gruppe skulle trampes ned.

Trolden indsatte en eneret for disse eksperter i forordningerne til at afgøre, hvilke mennesker som duede, og hvilke som ikke duede, og hvad der var rigtigt og forkert at gøre ved dem.

Ekspertene fik en slags eneret til at forbande et menneske. Hvis et menneske en gang var forbandet, slap det menneske aldrig af med forbandelsen igen. Myndighederne eller eksperterne kunne gøre med et forbandet menneske, som de ville. De kunne overgribe det, lige så meget som de ville, tage dets liv eller dets ejendele.

Troldeeksperterne fik nemlig metodefrihed. De var derved "udenfor lov og ret", så de kunne påstå, at hvad som helst var rigtigt. Deres vurderinger skulle derfor ikke kunne følges logisk eller kunne forstås.

Ingen kunne derfor kikke dem i kortene, og finde ud af, hvad det var, som de gjorde eller kunne.

Ekspertene skulle således ikke stå til ansvar for deres handlinger eller sørge for en retfærdig behandling efter menneskerettighederne.

Ekspertenes vurderinger af rigtigt og forkert var i strid med menneskerettighederne, men det varede længe, inden nogen fandt ud af det.

Ekspertene bakkede troldeadfærd op som rigtig, og nedgjorde menneskeadfærd som forkert. De kaldte deres metode en ny moderne videnskabelig metode, selvom det var fup og troldeadfærd af værste skuffe.

Den berygtede trold trampede så voldsomt, at rigtigt mange mennesker døde af det.

Menneskerettighederne forsvandt, og hele verden var ved at gå under. Trolden blev først stoppet, da hele verden gik sammen for at stoppe ham efter lang tid.

Alle lande havde fået en ordentlig forskrækkelse over at menneskerettighederne, som ikke alle havde skrevet ned, men som de fleste brugte alligevel, ikke blev overholdt.

Ingen lande ønskede nogensinde, at de igen skulle blive trampet på og snydt så voldsomt af en trold. Derfor svor alle konger overfor hinanden, at de aldrig igen ville tillade trolde at afskaffe menneskerettighederne, hverken over for det enkelte menneske eller over for grupper af mennesker.

Nu blev menneskerettighederne skrevet ned, og alle lande indgik bindende aftale om altid at holde dem.

De 10 unge trolde lod sig ikke afskrække af, at den berygtede trold, som de beundrede meget, havde fiasko til sidst. De var sikre på, at det som ikke var lykket for den store trold, ville lykkes for dem.

De ville sørge for at skjule deres trampen og deres afskaffelse af menneskerettighederne endnu bedre end den berygtede trold, og så godt, at ingen ville opdage noget, førend det var for sent.

Troldene gik nu igang med deres plan om at afskaffe menneskerettighederne.

Det var 10 meget intelligente trolde, så de startede med at få høje uddannelser med høje karakterer. Det gjorde, at de kunne komme ind på de rigtige steder hos myndighederne og hos kongen.

Det varede ikke længe, førend de blev gode venner med kongen, da de ikke havde nogen samvittighedskvaler ved at tale ham efter munden.

Efter kort tid begyndte kongen at stole på troldene, for han syntes godt om dem, da de forstod ham så godt.

Troldene blev nu rådgivere for kongen.

De foreslog ham at modernisere sine forordninger, som de syntes var alt for gammeldags. De ville hjælpe ham med

at skrive nogle, som passede meget bedre til nutiden. Troldene overbeviste kongen om, at der ikke mere skulle ses på adfærden men på biologi. De moderne tider krævede, at trolde og mennesker blev ligestillet, og at de fik lige ret, fordi trolde og mennesker biologisk set var ens. Troldene havde også fundet på en ny lovgivningsteknik, som gjorde det let at gennemføre ændringerne uden at det blev opdaget.

Kongen syntes det lød spændende og gav troldene frie hænder. Forordningerne blev nu ændret til det modsatte indhold af før, skjult og lovligt. I reklamerne for de nye forordninger kunne det læses, at de ikke skulle bruges til at fortælle, hvad folk måtte og ikke måtte. De skulle bruges til at danne nye normer for menneskers adfærd, som ville skabe meget bedre samarbejde mellem trolde og mennesker og dermed bedre forhold i kongeriget.

I de gamle forordninger stod, at skadelig adfærd var forbudt. Dette forbud havde ramte troldenes adfærd, og påbød i virkeligheden troldene at opføre sig ordentligt.

De nye forordninger fjernede forbudet, og gav dermed troldene lov til at opføre sig, som de ville. Det fremgik af forordningerne, at det var troldene, som bestemte, om de ville have kontakt og samarbejde eller ej.

Hvis troldene ønskede kontakt og samarbejde, så påbød forordningerne nu mennesker at have en ny unaturlig adfærd, for de blev påbudt at skulle have kontakt og samarbejde med trolde. Det gjaldt også, når de var bange for det. Og også selvom troldene havde trampet på dem før, eller truede med at trampe på dem.

Et menneske havde ikke længere valgfrihed til at beskytte sig selv mod skadelig troldeadfærd og fik heller ikke hjælp af myndighederne, for nu hjalp myndighederne troldene med at få kontakt og samarbejde, istedet for at beskytte det enkelte menneske mod skadelig adfærd. Hvis et menneske nægtede samarbejde eller kontakt med en trolde, måtte alle tænkelige tvangsmidler nu anvendes overfor det menneske. En trolde derimod skulle ikke tvinges, hvis han ikke ønskede kontakt og samarbejde.

Mennesket måtte endelig heller ikke vise sin angst for trolden, eller for hvad trolden kunne finde på, eller løbe væk fra trolde tramp. Det blev anset for at være et tegn på dårlig samarbejdsevne, og på at der var noget i vejen med det menneske. Selvom sandheden var, at det var en naturlig reaktion på et unaturligt påbud.

Hvis et menneske på nogen måde forsøgte at unddrage sig sin pligt til kontakt og samarbejde, blev det anset for meget værre end trolde tramp, og derfor måtte alle tvangsmidler anvendes overfor et sådan menneske. Det blev straffet hårdt men blev ikke kaldt straf. Det var "Samarbejdschikane" og det var meget værre end overgreb.

Straffen kunne være økonomisk ruin, afhentning uden varsel, når som helst og hvor som helst, fængsel eller udlevering af børnene til en trolde.

Nu var det var troldene og ikke menneskene som havde rettighederne.

Troldene anvendte deres nye lovgivningsteknik, som skjulte ændringerne. Det gjorde, at det var meget svært at få øje på, hvor store ændringerne faktisk var. Ændringerne blev beskrevet med positive ord i lovens tekst og noter til forordningen.

Forordningerne anvendte ord, som normalt beskriver noget godt såsom; kontakt, samarbejde, ligestilling og stabilitet og ro.

Troldene genbrugte også gamle ord fra de tidligere forordninger, men gav dem nu den modsatte betydning af før.

Den nye betydning skjulte de ved at bruge den gamle formulering og de gamle ord i loven, og kun indsætte den nye betydning af de gamle ord i små noter til forordningerne, som der alligevel ikke var mange, der læste.

Derfor opdagede næsten ingen, at ordenes betydning var blevet ændret til det modsatte af før.

Troldene fandt også på nogle velklingende slogans, som fik ændringerne til at lyde fint og rigtigt: "Der skulle nu slås en streg i sandet. Det gamle skulle glemmes, og troldene og menneskene skulle møde hinanden uden fordomme og med nye friske øjne" og "selvom en trolde havde trampet i går var det ikke sikkert, at han ville trampe i dag, så han skulle have en chance til." og "selvom en trolde har trampet på et menneske i dag, er det ikke sikkert, at han tramper på det menneske i morgen eller på andre mennesker." og "det kan godt være den samme trolde har trampet på dig 10 gange, men du kan ikke vide, om han tramper igen, så glem fortiden." og "ligestilling, uanset adfærd og uanset med hvem, er altid bedst for alle".

På den skjulte måde blev beskyttelse mod skadelig adfærd afløst af et påbud om at finde sig i skadelig adfærd.

Realiteten var, at der nu var indført tvang og påbud i et ikke tidligere set omfang i nyere tid.

Troldene kunne nu overgribe og trampe så meget, som de havde lyst til uden at blive stoppet af nogen. Den udvalgte gruppe mennesker, som det startede med at gå ud over var tvunget til at finde sig i det. Når den gruppe var nedlagt, kunne troldene fortsætte til en ny gruppe.

Troldene ændrede også på andre forhold i forordningerne for at være helt sikre på at få magten over menneskene gennem afskaffelse af menneskerettighederne.

Kongens dommere havde hidtil selv bestemt frit, hvilke beviser de skulle lægge vægt på, og hvornår de anså noget for at være bevist. Det var alt for meget udenfor troldenes kontrol, hvis kongen, dommere eller myndigheder selv frit kunne bestemme noget som helst.

Troldene sikrede sig derfor fuld kontrol med beviserne ved at ændre forordningernes beviskrav til urealistiske højder, når det skulle afgøres, om der havde været skadelig troldetramp eller ej. For et syns skyld var der i de nye forordninger indsat en undtagelsesregel med en mulighed for at slippe for kontakt og samarbejde, hvis skadelig troldetramp kunne bevises.

Det var ikke meningen, at muligheden skulle bruges i praksis. Derfor var der indlagt alle de begrænsninger i muligheden, som troldene kunne finde på. Der var derfor nærmest kun tale om en teoretisk mulighed for, at dommeren kunne sige, at et menneske var blevet skadet så meget af en trolde, at det menneske fik lov til at slippe for kontakt og samarbejde med den trolde.

De nye krav til beviserne var så høje, at nærmest ingen længere kunne bevise en skadelig adfærd fra en trolds side. Selvom om der efter den tidligere forordning, ville have været bevis nok til, at trolden blev dømt og straffet for overtrædelse af menneskerettighederne, var det ikke mere bevis nok for noget som helst.

I stedet for at få hjælp af myndighederne fik menneskene straf. Det var derfor de færreste, der turde henvende sig til myndighederne om troldetramp eller sige nej til troldetramp. De fleste fandt sig i det, fordi de ikke havde andet valg. Ligemeget hvor mange døde eller sårede, der var efter et troldeangreb, var det ikke mere bevis nok.

Selvom der en enkelt gang var bevis nok, var det stadig lige meget. Alle andre, end lige dem som var i den udvalgte gruppe, som det gik ud over, havde nu hørt på ordene "kontakt og samarbejde er det eneste rigtige for alle" så længe, at de troede på det. De havde derfor stor sympati med den stakkels trolde, som et menneske nægtede den kontakt og det samarbejde, som trolden ville have.

Troldene var også meget dygtige til at se uskyldige ud og græde lidt, når de i en sag om troldetramp, erklærede deres uskyld, eller at det ikke var med vilje, men et tragisk uheld, at de havde trampet. Ordene og ansigtsudtrykket var meget overbevisende, og det afgjorde sagen. Deres adfærd var der ikke længere nogen, som var interesseret i.

Kongen kom på et tidspunkt i tvivl, om det nu var rigtigt med de nye forordninger, for det var store ændringer.

Han vidste, at ændringerne var et stort samfundseksperiment, som gik imod de erfaringer, som alle havde med trolde og troldetramp. Men troldene beroligede kongen med, at han hele tiden kunne følge udviklingen tæt og altid kunne stoppe eksperimentet, når som helst han ville, hvis det ikke gik godt.

Troldene ville også sørge for, at der blev skrevet en masse detaljeret statistik ned om, hvordan det gik med de nye forordninger.

Kongen tænkte, at nu var forordningerne sendt ud til befolkningen, og så måtte eksperimentet fortsætte indtil videre. Det var trods alt svært for en konge at indrømme en fejl, så han ville heller vente lidt og se, hvordan det gik de næste par år.

Troldene flyttede også behandlingen af troldenes ret til kontakt, og uenigheder om troldetramp, væk fra en uafhængig dommer og væk fra alle de sikkerhedsregler, som der er ved en domstol, og over til en særlig politisk myndighed.

Det medførte, at resultatet som allerede stod i loven: påbud om kontakt og samarbejde i den enkelte sag meget bedre kunne styres politisk, og retfærdigheden derved kunne forhindres. Der var ikke krav om at tale sandt, eller hjælp til fattige til at føre sagen.

Sagens resultat kunne også meget bedre kontrolleres ved, at sagen blev hakket i småstykker, fordi det ikke længere skulle være den samme myndighedsperson, som afgjorde sagen, som også havde fulgt sagen fra start til slut.

Den, som afgjorde sagen havde ikke mere set og hørt parternes forklaring og adfærd, og havde derfor ikke noget indtryk af hver af parternes adfærd. Sagen kørte rundt hos myndigheden, men alle sager så ud til at ende med at blive afgjort af måske samme person eller i hvertfald af en person, som krævede kontakt og samarbejde, uanset adfærd, som loven jo også allerede havde bestemt.

Det var meget sjældent, at en trolld ikke fik medhold i, at han skulle have kontakt og samarbejde med et menneske, som han ønskede at få det med.

Myndighedspersonerne gik nu på kurser i, hvordan de kunne indføre de nye forordninger. De skulle se bort fra kendt viden om, at trolde er farlige for mennesker og i stedet lære, hvordan de bedst kunne bakke op om en trollds krav om kontakt og samarbejde og forstå trollden bedst muligt.

Ingen fik mere kurser i at bakke op om menneskerettighedernes krav om beskyttelse mod trolde trampende vold, og statistikkerne om hvor mange der ikke blev pålagt kontakt og samarbejde skulle ikke mere føres.

Myndighederne hjalp nu trolde med at få tæt kontakt gennem tvang, i stedet for som før at hjælpe menneskene væk fra trolde, så de undgik trolde tramp. Hvis menneskene nægtede frivilligt at stille op til trolde tramp, hjalp myndighederne trolde med at drive de genstridige mennesker sammen, så de kunne blive udleveret til trolde. Trolde kunne nu altid komme så tæt på mennesker, at de kunne trampe dem ned, når som helst de fik lyst, uden at blive straffet for det.

Det var selvfølgelig en stor løgn, at det ikke mere betød noget med adfærden. Det var jo stadig dejligt at få hjælp og beskyttelse mod skadelig adfærd, og det gjorde stadig ondt at blive trampet på af en trolld. Men kongen havde nu skrevet sandheden og beskyttelsen mod overgreb ud af forordningerne og trolde løgne ind i stedet.

De nye forordninger byttede om på rigtigt og forkert.

Social og naturlig adfærd blev modarbejdet, fordi det var svært for mennesker at sige sandheden, når man blev straffet for det. Hvis et menneske sagde sandheden, at det var for farligt at samarbejde med trolde eller, at man var blevet trampet på af en bestemt trolld, så var man ikke "voksen" nok til at magte det påbudte samarbejde, og så der var noget galt med én. Hvis et menneske ville undgå straffen for det, og undgå at børnene blev overgivet til trollden, så var det nu nødt til at lyve, og sige at det også syntes, det var en god idé med kontakt og samarbejde med trolde, selvom det ikke var det.

Det var også nødt til at skjule, hvor forfærdelig bange det var for at mødes med en trolld, som vidste, at den kunne trampe, råbe eller true uden at blive hverken stoppet eller straffet for det. Hvis nogen opdagede angsten hos et sådant menneske, ville det menneske blive anset for at være en svækling, som hverken kunne passe på sig selv eller børnene, og børnene kunne blive overgivet til trollden.

Antisocial adfærd blev nu støttet af myndighederne, fordi det var trollden, som fik myndighedernes hjælp til at få kontakt og samarbejde med et menneske, hvis trollden ønskede det.

En trolld, som fik barn med et menneske, begyndte nu at løbe myndighederne på dørene og fortælle, at moren til barnet var psykisk syg, havde trolde adfærd, var en svækling og ikke kunne passe barnet. Trollden ville beskyldte moren for alt det, som han selv gjorde, og det ville være ham som blev troet, fordi han løj så overbevisende.

Jo flere og større løgne trollden fortalte og jo mere han snød jo mere hjælp gav myndighederne ham tilsyneladende.

Jo mere hjælp han fik af myndighederne, jo mere bange blev moren. Selvom hun stadig gav kontakt og samarbejde kunne myndighederne overflytte barnet til trollden, enten fordi hun så mest bange ud, eller fordi hun ikke så bange nok ud og i stedet forsøgte at forsvare sig selv, og derfor virkede unaturlig stærk på myndighederne.

Det blev sværere og sværere at være menneske og lettere og lettere at være trolld.

Sandheden var, at mennesker gerne ville samarbejde med mennesker, og også med trolde, hvis bare trolde ville opføre sig ordentligt og ikke skade eller overgribe. Når mennesker ikke ville samarbejde med trolde, så var det fordi, de havde en god grund. Den var, at det var for farligt at samarbejde med trolde. Men alt det blev hurtigt glemt, for trolde bestemte, og de lyttede ikke til sandheden.

I den virkelige verden var det lige så svært, som det hele tiden havde været for et menneske, at være tæt på og samarbejde med en trolld med skadelig trolde adfærd.

Mennesker kom altid til kort med at bruge sandhed og god opførsel overfor en trolld, som bare trampede løs og gjorde

som han ville. Et samarbejde og kontakt med en trolde medførte derfor, at et menneske ikke mere kunne beskytte sig selv ved at komme væk i tide, og derfor så let som ingenting blev trampet i stumper og stykker af trolde.

Et samarbejde og en kontakt med en trolde var altid helt på de vilkår, som trolde fastsatte, og han tålte ikke modsigelser.

Da forordningerne byggede på løgn og var i strid med menneskerettighederne, så ville løgnene blive afsløret, hvis kongens myndigheder eller aviser fortsatte med at være sandhedssøgende, som de tidligere havde været.

Det fik de derfor besked på af trolde om at holde op med at være. Myndighederne og kongeriget aviser fjernede sig derfor fra at være sandhedssøgende. De gik i stedet over til at være "dækkende", "lyttende" eller "videreformidler af synspunkter uden selvstændig holdning"

Det rigtige holdt op med at være mest mulig viden, at se på indvundne erfaringer og at finde den virkelige årsag til at en skade var sket. Det rigtige blev nu at se på symptomer.

Det symptom, som kom tydeligst frem hos et menneske når en trolde trampede, var angst og utryghed og protest mod samarbejde med trolde. Det blev kaldt psykisk ustabilitet, og det var til gengæld en adfærd, som der blev lagt stor vægt på nu, og som var helt uacceptabel.

Symptomer, som smerter og mærker på kroppen efter trolde-tramp, havde ikke længere nogen større interesse for myndighederne, da påbudet om kontakt og samarbejde i praksis gjaldt nærmest uden undtagelser.

Menneskerne blev mere og mere bange. De kunne ikke arbejde som før. De forsøgte at gemme sig og isolere sig for dog at få lidt tryghed, beskyttelse og ro. Men samtidig skulle de hele tiden holde øje med trolde og myndighedernes næste træk, og forsøge ikke at vække trolde eller myndighedernes vrede. Når et menneske protesterede mod trolde-tramp og undtagelsesvist forsøgte at fortælle myndighederne om det, blev det i bedste fald kaldt uetisk og konfliktoptrappende og i værste fald kaldt brug af ulovlige metoder. Det lød grimt og blev sagt til skræk og advarsel, for at alle skulle kunne se, høre og pege fingre af et menneske, som ikke evnede at samarbejde med en trolde.

Alle tvangsmidler var tilladt, når et menneske skulle genopdrages og "lære" at samarbejde med farlige trolde, for det blev anset for en meget samfundsfjendtlig adfærd.

Ingen måtte derimod på nogen måde bruge tvang overfor trolde eller påbyde dem, hvad de skulle. Det var dem, som havde retten til kontakt og samarbejde, selvom det blev kaldt alles ret, for trolde ville gerne samarbejde med mennesket, for "samarbejdet" bestod i at han bestemte det hele. Ingen mennesker havde nogen interesse i at samarbejde med en trolde.

Det var trolde som bestemte, om de ville have kontakt, samarbejde, trampen, eller noget helt andet. Ingen trolde blev mere dømt for noget som helst og de fik nærmest altid kontakt og samarbejde på den ene eller den anden måde.

Trolde brugte hele vejen igennem de samme metoder, som den berygtede trolde havde brugt. Det virkede over al forventning.

De sørgede også for i forordningerne at indsætte en forpligtelse til nærmest altid at bruge et særligt korps af trolde-eksperter, som bakkede op om, at forordningernes påbud om kontakt og samarbejde var det mest videnskabelige korrekte.

Forordningerne indeholdt også en ret for troldeeksperter til at forbande et menneske, som ikke ønskede kontakt og samarbejde, og en slags eneret til at vurdere om noget var rigtigt eller forkert.

De mennesker, som ikke ville have kontakt eller samarbejde med trolde, skulle nu undersøges og kunne forbandes af det særlige troldeekspertkorps. De enkelte medlemmer af ekspertkorpsen hjalp med at bakke op om alle løgnene i forordningerne og at bekræfte, at løgnene var videnskabeligt rigtige.

Da det var skrevet ind i forordningerne, at troldeeksperterne var dem, som bedst kunne vurdere, hvad der var rigtigt og forkert, skulle de altid spørges til råds.

Troldeeksperterne besluttede nærmest altid at kontakt og samarbejde med trolde var det bedste for alle.

Nogle af troldeeksperterne kaldte trolde-tramp for et nyt livsvilkår for mennesker, som mennesker skulle lære at leve

med.

Troldeeksperternes råd skulle følges, også selvom andre fortalte, at de havde set og hørt noget helt andet, at der var spor efter troldetramp, eller at menneskerettighederne sagde det modsatte. Troldeeksperterne bakkede troldene op i løgnen om at "kontakt og samarbejde" var det eneste rigtige for alle, og at troldene skulle have lov til at trampe som de ville.

Det vigtigste var, sagde korpsets medlemmer, at arbejde på at få en kontakt mellem troldene og menneskene, helst "frivilligt" men ellers ved brug af tvang. Det var af stor samfundsmæssig betydning at en trold, som ønskede kontakt og samarbejde, også fik det, selvom det krævede brug af tvang overfor et menneske.

Det var meget vigtigere end at overholde menneskerettighederne.

Troldeeksperternes vurderinger kunne ikke følges logisk eller ved brug af sund fornuft, men det gjorde heller ikke noget, for de havde i forordningen fået "metodefrihed". Det betød, at de ikke var undergivet samme stramme regler eller forordninger som andre eksperter. Troldeeksperterne fik derfor altid det sidste ord i en sag bare ved at sige hvad de syntes. Det var nu dem, og ikke kongen, dommerne eller myndighederne som bestemte, hvordan en sag skulle afgøres. De bestemte, om der var samarbejde og kontakt nok, når en trold ville have kontakt, eller om der skulle bruges tvangsmidler, så troldene kunne få det, som de ville.

Eksperterne var ikke sandheds- eller årsagsinteresserede. Det sagde de også helt tydeligt.

De sagde, at de ikke havde nogen interesse i, hvad der var sandt eller løgn. For, som de sagde, havde de ikke nogen krystalkugle, og de kunne derfor alligevel ikke finde ud af, om folk løj eller talte sandt.

Det var også ligemeget, sagde de, da det vigtigste var kontakt og samarbejde.

Troldene havde i forordningerne bestemt, at der altid skulle sidde mindst et medlem af troldenes ekspertkorps hos alle kongens myndigheder i kongeriget. Det betød, at det i virkeligheden nu var troldeeksperterne, som bestemte resultatet af udfaldet af den enkelte sag hos alle landets myndigheder.

Troldeeksperterne sad sammen og aftalte den koordinere indsats for kontakt og samarbejde, så den blev indført over hele landet hurtigt, og så alle sprækker som kunne give beskyttelse eller menneskerettigheder straks blev lukket.

Ingen mennesker var mere i sikkerhed eller havde beskyttelse nogen steder.

Eksperterne var virkelig en stor hjælp for troldene til at komme helt af med menneskerettighederne i praksis, hurtigt, og uden at det blev opdaget. Ingen turde sige, at de ikke forstod, hvad det var, som eksperterne kunne, og som andre ikke kunne. Hvis nogen alligevel sagde eksperterne imod, kunne det få frygtelige konsekvenser.

Eksperterne kunne sige, at et menneske var skør eller ikke duede, selvom det ikke passede, og tage menneskets børn som straf og give dem til troldene, så de kunne gøre, lige hvad de ville med børnene.

Det var ikke mere nødvendigt for kongen og de offentlige systemer at bruge så lang tid på at afgøre, hvad der var rigtigt og forkert, da det jo næsten var afgjort på forhånd.

Troldene synes, at den indvunden tid skulle udnyttes godt. De oprettede derfor nogle små fornemme grupper, som talte om et spændende emne, som interesserede kongen og hans myndigheder, og som han og de øverste myndigheds-personer derfor gerne ville være med i. I hver gruppe sørgede troldene for, at der sad mindst en berømt trold, som var yderst sympatisk, og som alle så op til. Det var den berømte trolds opgave, at fortælle kongen og myndigheds-personerne, hvor vigtigt, det var, at loven ikke bare blev fulgt blindt, men at der også blev lyttet blindt til troldeeksperternes rådgivning om, hvad der var rigtigt og forkert.

Kongen og andre skulle helt holde op med at tænke selv. De skulle bare gøre, som troldene sagde, for de vidste alligevel alting meget bedre.

Sandheden var, at nu havde det enkelte menneske mistet alle sine menneskerettigheder, uden at ret mange havde opdaget det. De fleste af de få, som opdagede det, turde ikke sige højt, at nogen havde løjet for kongen, og at løgnene allerede stod i forordningerne, for så gik de både imod forordningerne og kongen.

De få som turde sige det højt, troede ingen på, for det var helt usandsynligt, at nogen kunne have fortalt så store løgne, og at de ovenikøbet var sat ind i forordningerne, uden at det var blevet opdaget.

Troldene fik lukket munden på de få, som vidste for meget på den ene eller den anden måde.

Sandheden måtte ikke slippe ud, førend troldene havde fået al magt over alle i hele landet.

Det tog til gengæld kun få år, inden ingen mere kunne finde ud af, hvad der var sandt eller løgn, selvom sandheden lå lige foran næsen på dem.

Forvirringen var nu så stor hos folk, at alle havde opgivet at finde ud af, hvad der foregik, og ingen havde tillid til nogen. Alle troede nu, at alle løj og snød. Ingen kunne mere se forskel på social og antisocial adfærd. Ingen gad længere arbejde, så almindelige folk begyndte også at slå, stjæle og lyve om, hvad de havde gjort.

Nu ville de ikke mere hjælpe andre, for ingen hjalp dem. De ville skade andre, fordi andre fik lov at skade dem.

Det var også lige meget med om folk arbejdede eller ej, for størstedelen af de lande, som kongeriget før havde handlet med, ville hverken købe eller sælge til kongeriget.

Det var ikke kun fordi, at ingenting fungerede længere i kongeriget, men mest fordi de andre lande var sure over, at kongen havde svigtet sit løfte til dem alle, om altid at sørge for bevarelse af menneskerettighederne i kongeriget.

Mærkeligt nok havde kun meget få i kongeriget opdaget, at menneskerettighederne var blevet afskaffet, da det var sket skjult, gradvist og lovligt, og mærkeligt nok kunne de fleste ikke mere se at der var noget galt i at afskaffe menneskerettighederne.

Men i andre lande, som stadig havde menneskerettigheder, kunne de godt se, at det var helt galt.

De krævede genindførelse af menneskerettighederne og opretholdelse af aftalen om et fælles værn mod troldeadfærd.

En international domstol dømte kongeriget til at genindføre menneskerettighederne. Det fik kongen til at skrive et langt brev til domstolen om, at det slet ikke passede, at menneskerettighederne var afskaffet, og kongeriget bestemt ikke havde nogen problemer med menneskerettighederne.

De få mennesker, som troede på sandhed og menneskerettigheder, var enten knust eller flygtet ud af kongeriget.

De, som var tilbage, troede ikke mere på retfærdighed og var uvenlige overfor andre. Ingen kunne mere se forskel på et menneske eller en trolde i kongeriget, for der var ikke mere nogen forskel at se på deres adfærd.

Alle i landet havde nu fået troldeadfærd. Landet var blevet forvandlet til et trolderige.

Det var nu for sent for kongen at ændre noget som helst ved det eksperiment, som han havde sat i gang for få år tilbage. Han kunne ikke genindføre menneskerettighederne, selvom han havde villet, for troldene og ikke han havde nu magten. Der var trolde på alle høje poster i landet, så det gav ingen problemer, da troldene kort efter afsatte kongen.

Endelig slap sandheden om, hvad der var sket ud. Men det var alt for sent. Ingen havde mere nogen interesse i sandheden.

Alle i kongeriget levede ulykkeligt til deres dages ende.

Efter, at alle var blevet til trolde, var der ikke længere nogen som ville finde sig i at blive trampet på. Alle troldene sloges derfor konstant med hinanden.

Anarki og kaos herskede overalt i landet.

-Gudrun Andersen